

Arrest

nr. 254 797 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek dat zijn familie een landconflict kende met zijn buurman, een talib, waardoor hij Afghanistan verliet. Op 2 december 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 november 2017 nam Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er wordt geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn. Op 18 april 2019 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen bij arrest met nummer 219 976.

Op 17 mei 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij aangaf dat hij bij zijn eerste verzoek gelogen had over zijn herkomst uit Badghis en dat hij een valse taskara voorlegde. Hij verklaarde dat hij werd geboren in Kabul en opgroeide in Herat. Verzoekers vader zou verschillende zaken hebben gehad en verzoeker was verantwoordelijk voor één van deze zaken in Herat. In 1389 (Gregoriaanse kalender (GK) 2010-2011) zou hij door zijn vriend H. naar het huis van een andere vriend, I, zijn gebracht. De mannen waren van plan om verzoeker daar te verkrachten en dit te filmen zodat zij hem hiermee zouden kunnen chanteren. Hoewel de verkrachting niet gelukt zou zijn, leek het op de video wel zo. Na dit incident dwongen H. en I. hem gedurende zes of acht maanden om wekelijks 400 dollar te betalen. Wanneer verzoeker dit niet meer kon opbrengen, besloot hij zijn vader in te lichten over wat er gebeurd was. Zijn vader zei dat hij hen beter bleef betalen tot zij een klacht indienden bij de veiligheidsdiensten. Na het indienen van de klacht werden de twee mannen gearresteerd. Ze gaven toe dat ze verzoeker verkracht zouden hebben, maar ontkenden dat ze dit gefilmd hadden. Een maand later kwamen zij terug vrij. Hierop besloot verzoeker Afghanistan te verlaten. Hij werkte gedurende vier jaar bij een neef in Dubai die daar een eigen zaak had. Toen verzoeker zijn job daar niet meer kon verderzetten, keerde hij omstreeks juni 2014 terug naar Herat in Afghanistan. Verzoeker verbleef er vier maanden, toen hij opnieuw gebeld werd door zijn vroegere belagers. Na deze gebeurtenis besloot zijn vader hem naar Europa te sturen. Op 17 september 2019 werd voormeld verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal. Er werd geen geloof gehecht aan zijn verklaringen over de voorgehouden poging tot verkrachting en de daaruit voortvloeiende problemen met H. en I. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing in het kader waarvan hij stelde vast te houden aan zijn verklaringen inzake zijn problemen met H. en I. en hij verwees naar de algemene veiligheidssituatie in Herat. Bij arrest met nummer 233 720 werd op 9 maart 2020 het door verzoeker ingediende beroep verworpen.

Vervolgens diende verzoeker huidige, derde, verzoek om internationale bescherming in. Hierbij houdt hij vast aan zijn verklaringen conform zijn tweede verzoek, meer bepaald met betrekking tot zijn geboorteplaats Kabul, zijn woonplaats Herat, zijn problemen met H. en I., zijn verblijf in Dubai en zijn kortstondige terugkeer naar Herat alvorens naar Europa (België) af te reizen. Wat betreft zijn problemen in Afghanistan stelt hij voorts dat deze nog altijd actueel zijn. Daarnaast verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt hij dat verschillende gerepatrieerde Afghanen werden gedood door de taliban in Kabul. Voorts geeft hij aan dat hij, na 4 of 5 jaar in Dubai te hebben verbleven en zo'n 4,5 jaar in België te hebben doorgebracht, zich niet zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse (islamitische) maatschappij en dat hij er niet meer welkom zal zijn. Daarnaast stelt hij in België geïntegreerd te zijn en dat hij hier (legaal) wil werken. Nog stelt verzoeker dat hij onder meer last heeft van stress, hoofdpijn en slaapproblemen.

Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker de volgende documenten neer: een bevestiging van de politie van Herat, een brief van de Herati wijkverantwoordelijke en een brief van het Afghaanse Openbaar Ministerie inzake zijn problemen, e-mailcorrespondentie met de Afghaanse ambassade teneinde een paspoort te bekomen, de Belgische vreemdelingenwet en twee artikels over Europees-Afghaanse samenwerking (projecten 'Joint Way Forward' en 'EU Country Road Map'); een brief van zijn advocaat, een artikel over teruggekeerde Afghanen en een artikel over blasfemie, diverse Belgische medische documenten inzake diverse medische onderzoeken en lichamelijke klachten, getuigenissen van de Minderbroeders Kapucijnen te Hoogstraten, vzw 't ver-Zet-je en een buurman inzake zijn integratie, en documenten inzake zijn inburgeringscursus en cursussen Nederlands voor Anderstaligen

(NT2).

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker meent dat ten onrechte werd gesteld dat hij geen procedurele noden heeft. Hij zet uiteen dat hij enorm geleden heeft door wat hij heeft meegemaakt in het land van herkomst en dat hij in

behandeling is bij een psychiater. Verzoeker verwijst tevens naar medische stukken die hij ter staving bij zijn verzoekschrift voegt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt geoordeeld: "Betreffende de door u voorgelegde medische documenten dient te worden opgemerkt dat ze geen gewag maken van uw mentale gezondheidstoestand. Zo maken de diverse (onderzoeks)documenten van onder meer het AZ Sint-Jozef te Malle enkel gewag van fysieke problemen en migraine (vooral bij lezen of televisie kijken), zonder vermelding van een mogelijke mentale oorzaak. Op geen enkele manier kan uit deze documenten worden afgeleid dat u niet in staat bent om coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020)." In de mate dat verzoeker voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de voorgelegde stukken, kan hij hierin dan ook niet worden bijgetreden. Waar zij stukken opnieuw voegt bij het verzoekschrift, doet dit geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 29 juni 2020 (adm. doss., stuk 5) dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

Zoals de commissaris-generaal eveneens vaststelt, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. De Raad voegt nog toe dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij het slachtoffer werd van verkrachting en chantage. Hij zet uiteen te zijn verkracht omdat men losgeld van hem wou krijgen.

De Raad verwijst in dit kader naar het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal onder verwijzing naar de verklaringen van verzoeker benadrukt dat verzoekers huidig verzoek volledig steunt op de verklaringen en de motieven die hij naar aanleiding van zijn voorafgaande, tweede, verzoek heeft uiteengezet. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, namelijk het feit dat uw problemen nog steeds actueel zijn (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 16, 18, 19, 23), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, namelijk de problemen die u kreeg met H. en I. Hierover moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Dit werd daarenboven in het beroep bij de RvV bevestigd."

Samen met de commissaris-generaal beklemtoont de Raad dat er geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken. Het thans louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de door verzoeker ingediende beroepen ertegen werden verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook eveneens bij waar hij stelt: "Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt aan dezelfde verklaringen, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden.

4.3. Verzoeker betoogt verder dat hij gedurende een lange tijd niet meer in Afghanistan woont en meent dat het voor hem vandaag onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en zich daar te vestigen. Hij stelt te zijn vervreemd van het land van herkomst en verwijst naar informatie dat hij toepasselijk acht. Verzoeker geeft hierbij aan de mening te zijn toegedaan dat hij net als "deze 55 terugkeerders" vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker spitst zijn betoog toe op volgend motief van de bestreden beslissing: "U geeft in uw huidige verzoek aan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Herat slecht is (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 18, 19). Nog verwijzen u en uw advocaat naar een artikel van het ECOI waarin wordt gesteld dat 55 Afghanen die door Duitsland werden teruggestuurd naar Afghanistan te maken kregen met vervolgingsfeiten omwille van hun verblijf in Europa (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 18, 19). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw regio van herkomst of de algemene situatie van terugkeerders niet volstaat om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt."

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, verzoeker zijn vrees wel degelijk, en zoals derhalve correct aangegeven in de bestreden beslissing, in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker voert een uitgebreid, doch hypothetisch betoog en uit kritiek op de werkwijze en de vereiste van concretisering, en hij bestempelt de Conventie van Genève als verouderd. Door aan te geven een andere mening te zijn toegedaan en kritiek te spuien waarbij hij de beoordeling op de korrel tracht te nemen, kan verzoeker echter de vereiste om zijn vrees in concreto aan te tonen niet zonder meer aan de kant schuiven. Tevens weze het in het licht van verzoekers betoog benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in casu is gebeurd. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad wijst in dit kader verder op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarop verzoeker slechts zeer summier doch niet op concrete wijze ingaat, minstens slaagt hij er niet in deze te ontkrachten: "In uw huidige verzoek stelt u daarnaast dat u, na 4 of 5 jaar in Dubai te hebben verbleven en zo'n 4,5 jaar in België te hebben doorgebracht, zich niet zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse (islamitische) maatschappij en dat u er niet meer welkom zal zijn (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 16, 19). Ook uw advocaat verwijst in zijn brief naar uw lange verblijf in Dubai en België. U legt hierover bovendien getuigenissen van de Minderbroeders Kapucijnen te Hoogstraten, vzw 't ver-Zet-je en een buurman inzake uw integratie alsook documenten betreffende inzake uw inburgeringscursus en cursussen NT2 voor. Reeds in uw vorige, tweede verzoek verwees u naar uw lange verblijf in Dubai en België alsook uw integratie in laatstgenoemde land. Er werd hieromtrent door het CGVS geoordeeld dat dit element niet als voldoende geacht wordt om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Voorts oordeelde het CGVS betreffende uw integratieproces in België dat hieruit niet blijkt dat u niet in staat zou zijn om u terug aan de passen aan de cultuur van uw land van herkomst. De RvV volgde het CGVS in haar beoordeling en stelde voorts in zijn arrest dat u niet aantoonde waarom u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken (RvV, arrestnummer 233.720, 9 maart 2020, p. 14).

Voorts verwijst uw advocaat naar een artikel van het Oostenrijkse ACCORD naar over apostasie, blasfemie, bekering en het overtreden van islamitische regels van en door terugkeerders in Afghanistan neer. Hierbij dient te worden vastgesteld dat ook dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Daarenboven verklaart u bij het invullen van uw persoonlijke gegevens in het kader van uw huidige verzoek dat u soennitisch moslim bent (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vraag 9). Zelfs indien er in uw voorgehouden land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u bekeerd bent tot het Christendom of zich afgekeerd hebt van uw geloof, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk

bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie."

Uit het voorgaande blijkt tevens dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken. Dit blijkt eveneens uit volgend motief: "Voorts legt u ter staving van uw problemen in Afghanistan een bevestiging van de politie van Herat, een brief van het Afghaanse Openbaar Ministerie en een brief van de wijkverantwoordelijke van Herat neer. De eerste twee stukken legde u reeds voor bij de RvV in het kader van het door u gestelde beroep tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid in uw tweede verzoek. De RvV oordeelde in zijn arrest dat deze documenten er niet in slaagden om 'de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn huidig verzoek om internationale bescherming te herstellen' (RvV, arrestnummer 233.720, 9 maart 2020, p. 14). Wat betreft de foto van de door u voorgelegde brief van de wijkverantwoordelijke dient voorts te worden opgemerkt dat de brief werd gedateerd op 15 sunbula 1389 (GK 6 september 2010), maar dat u dit document desalniettemin pas in uw derde verzoek voorlegt. Hierdoor neemt de bewijswaarde van de brieven af. Voorts dient te worden opgemerkt dat de brief door uw wijkhoofd werd opgesteld, die er als betrokken partij alle baat bij heeft om verklaringen af te leggen die in het verlengde liggen van uw eigen verklaringen. Hierdoor neemt de (objectieve) bewijswaarde van het document eveneens in ernstige mate af. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het gewicht dat aan dit bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Dit document ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde."

Verzoeker kan voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen door te stellen dat slechts naar de vorige beslissing en het arrest van de Raad werd verwezen om de stukken niet te onderzoeken of de redeneringen als bevreemdend te bestempelen en het tegendeel te beweren. Het weze herhaald dat gelet op het feit dat de door verzoeker ingediende beroepen in het kader van verzoekers eerdere verzoeken werden verworpen, deze als vaststaand moeten worden beschouwd zodat de verwijzing van de commissaris-generaal wel degelijk pertinent is. Aangezien van een verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in het kader van een verzoek om internationale bescherming zo snel als mogelijk alle info ter beschikbaar stelt, wordt ook terecht overwogen dat de bewijswaarde van de brieven afneemt omdat verzoeker deze pas in zijn derde verzoek voorlegt. Evenmin kan verzoeker overtuigen door in zijn verzoekschrift vaststellingen van de commissaris-generaal te herhalen en louter het tegenovergestelde standpunt in te nemen. In weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, werd er in casu door de commissaris-generaal dan ook wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem neergelegde documenten. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat waar verzoeker zich tracht vast te klampen aan het gebrek aan een "ten gronde" gehoor, de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en

dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.4. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering dat er in de stad Herat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met citaten uit – onder meer oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij de “persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk” heeft gemaakt “door bovenvermelde redenen”, wijst de Raad er opnieuw op dat, zoals hoger uiteengezet, verzoekers relaas ongeloofwaardig werd geacht en dat hij, in het licht van zijn verwijzing naar de situatie van terugkeerders, op geen enkele manier in concreto aantoonde dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij ook hiermee niet in concreto aantoonde dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.5. Waar verzoeker betoogt in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’” licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Zoals ook hoger vastgesteld, brengt verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en brengt hij geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

4.6. Waar verzoeker nog verwijst naar de uitbraak van het coronavirus en meent dat hij bij een eventuele terugkeer het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld gepleegd door een virus, merkt de Raad nog op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID 19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

4.7. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

4.8. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij haar vrees concreet moet aantonen maar dat over het hoofd wordt gezien dat zij reeds 10 jaar niet meer in haar land van herkomst heeft gewoond. Zij wijst erop dat het in deze omstandigheden onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan zoals ook blijkt uit het rapport van Stahlmann.

De Raad benadrukt, zoals tevens wordt aangegeven in voormelde beschikking, dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. De verzoekende partij kan hierop geen ander licht werpen door te stellen dat over het hoofd wordt gezien dat zij reeds 10 jaar niet meer in haar land van herkomst heeft gewoond. Vooreerst wijst de Raad erop dat bij een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wel degelijk mag worden verwacht dat de elementen die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas in zijn geheugen staan gegrift en dat hij deze vrees op een voldoende concrete manier aantoont. In de mate dat de verzoekende partij zich in die zin tracht te verschuilen achter het verloop der jaren sinds haar vertrek, kan zij dan ook niet overtuigen. Daarnaast gaat zij met dit betoog en waar zij verwijst naar het rapport Stahlmann, voorbij aan volgende grond van voormelde beschikking:

"4.3. Verzoeker betoogt verder dat hij gedurende een lange tijd niet meer in Afghanistan woont en meent dat het voor hem vandaag onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan en zich daar te vestigen. Hij stelt te zijn vervreemd van het land van herkomst en verwijst naar informatie dat hij toepasselijk acht. Verzoeker geeft hierbij aan de mening te zijn toegedaan dat hij net als "deze 55 terugkeerders" vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker spitst zijn betoog toe op volgend motief van de bestreden beslissing: "U geeft in uw huidige verzoek aan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Herat slecht is (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 18, 19). Nog verwijzen u en uw advocaat naar een artikel van het ECOI waarin wordt gesteld dat 55 Afghanen die door Duitsland werden teruggestuurd naar Afghanistan te maken kregen met vervolgingsfeiten omwille van hun verblijf in Europa (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 18, 19). Wat dit betreft dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw regio van herkomst of de algemene situatie van terugkeerders niet volstaat om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt."

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, verzoeker zijn vrees wel degelijk, en zoals derhalve correct aangegeven in de bestreden beslissing, in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker voert een uitgebreid, doch hypothetisch betoog en uit kritiek op de werkwijze en de vereiste van concretisering, en hij bestempelt de Conventie van Genève als verouderd. Door aan te geven een andere mening te zijn toegedaan en kritiek te spuien waarbij hij de beoordeling op de korrel tracht te nemen, kan verzoeker echter de vereiste om zijn vrees in concreto aan te tonen niet zonder meer aan de kant schuiven. Tevens weze het in het licht van verzoekers betoog benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in casu is gebeurd. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad wijst in dit kader verder op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarop verzoeker slechts zeer summier doch niet op concrete wijze ingaat, minstens slaagt hij er niet in deze te ontkrachten: "In uw huidige verzoek stelt u daarnaast dat u, na 4 of 5 jaar in Dubai te hebben verbleven en zo'n 4,5 jaar in België te hebben doorgebracht, zich niet zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse (islamitische) maatschappij en dat u er niet meer welkom zal zijn (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vragen 16, 19). Ook uw advocaat verwijst in zijn brief naar uw lange verblijf in Dubai en België. U legt hierover bovendien getuigenissen van de Minderbroeders Kapucijnen te Hoogstraten, vzw 't ver-Zet-je en een buurman inzake uw integratie alsook documenten betreffende inzake uw inburgeringscursus en cursussen NT2 voor. Reeds in uw vorige, tweede verzoek verwees u naar uw lange verblijf in Dubai en België alsook uw integratie in laatstgenoemde land. Er werd hieromtrent door het CGVS geoordeeld dat dit element niet als voldoende geacht wordt om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Voorts oordeelde het CGVS betreffende uw integratieproces in België dat hieruit niet blijkt dat u niet in staat zou zijn om u terug aan de passen aan de cultuur van uw land van herkomst. De RvV volgde het CGVS in haar beoordeling en stelde voorts in zijn arrest dat u niet aantoonde waarom u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken (RvV, arrestnummer 233.720, 9 maart 2020, p. 14).

Voorts verwijst uw advocaat naar een artikel van het Oostenrijkse ACCORD naar over apostasie, blasfemie, bekering en het overtreden van islamitische regels van en door terugkeerders in Afghanistan neer. Hierbij dient te worden vastgesteld dat ook dit element beperkt blijft tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Daarenboven verklaart u bij het invullen van uw persoonlijke gegevens in het kader van uw huidige verzoek dat u soennitisch moslim bent (Verklaring volgend verzoek, 15/35452Y, 29 juni 2020, vraag 9). Zelfs indien er in uw voorgehouden land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u bekeerd bent tot het Christendom of zich afgekeerd hebt van uw geloof, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog

steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

(...)

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met citaten uit – onder meer oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij de “persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk” heeft gemaakt “door bovenvermelde redenen”, wijst de Raad er opnieuw op dat, zoals hoger uiteengezet, verzoekers relaas ongeloofwaardig werd geacht en dat hij, in het licht van zijn verwijzing naar de situatie van terugkeerders, op geen enkele manier in concreto aantoonde dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij ook hiermee niet in concreto aantoonde dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.” (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te herhalen brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. De Raad benadrukt dat: “verzoeker zijn vrees wel degelijk, en zoals derhalve correct aangegeven in de bestreden beslissing, in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Verzoeker voert een uitgebreid, doch hypothetisch betoog en uit kritiek op de werkwijze en de vereiste van concretisering, en hij bestempelt de Conventie van Genève als verouderd. Door aan te geven een andere mening te zijn toegedaan en kritiek te spuien waarbij hij de beoordeling op de korrel tracht te nemen, kan verzoeker echter de vereiste om zijn vrees in concreto aan te tonen niet zonder meer aan de kant schuiven.” Door ter terechtzitting een (wederom) herhalend betoog te voeren, kritieken te herhalen en opnieuw te verwijzen naar voormeld algemeen rapport, slaagt de verzoekende partij er niet in om concrete argumenten aan te brengen die een ander licht werpen op de desbetreffende vaststellingen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij dan ook geen dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS